

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 280 ■ 21 Nisan 2007 ■ 1 YTL

**Darbeciler gövde gösterisi yapıyor.
Cumhurbaşkanı, genel kurmay başkanı tehdit
ediyor. CHP-MHP darbe çağırıyor ama**

DEMOKRASİ KAZANACAK

Demokrasiyi içlerine sindiremeyenler zorluyorlar.

Başta CHP ve MHP olmak üzere bir dizi parti cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ayağa kalkmış durumdadır.

Her gün defalarca AKP'nin cumhurbaşkanı seçemeyeceğini ileri sürüyorlar. Ülkücü MHP ise daha ileri giderek Adnan Menderes ve Celal Bayar'ı hatırlatıyor ve "indirir yargıların" diyor.

Aslında hem CHP hem de MHP seçimlerde yenemedikleri ve gelecek seçimlerde de yenemeyecekleri artık belli olan AKP'yi ordunun devirmesini istiyorlar.

Bu iki siyasi partiye son

zamanlarda "bağımsız olması gereken" fakat Atatürkçü Düşünce Derneği, ADD adlı siyasi örgüte bağış yapan Cumhurbaşkanı Sezer'de katıldı.

Yakında yerini terk edecek olan Sezer, giderayak rejim tehdit altında, diyerek konuşmaya başlayıp tehditler yağdırdı. Aslında o da CHP ve MHP gibi ordunun müdahalesini istiyor. Yani darbe çağırıyor. Üstelik bu konuşmasını Harb Akademisi'nde, kurmay subaylara yapıyor.

Bir de Genel Kurmay Başkanı var. Esip gürlendi. Öyle bir üslubu var ki herşey benden sorulur diyor. Savaş istiyor.

Kuzey Irak'a müdahale etmenin ne denli imkansız olduğunubiliyor ama topu AKP'ye atıyor. Siyasi irade söylesin biz girelim Irak'a diyor ve sonra nasıl bir cumhurbaşkanı istediklerini tarif ediyor. AKP'li olmasın diyor. Tehdit ediyor.

Ama bu siyasi partilerin, cumhurbaşkanının onayladığı ve değişmesini istemedikleri seçim sistemine göre seçilmiş olan AKP bütün tehditlere rağmen cumhurbaşkanı seçecek. Bu gelişmede "ne darbe ne şeriat" diyerek tarafsız kalmaz.

Herşeyden önce AKP şeriatçı bir parti değil. Onun asıl

karakteri yeni liberal olmasıdır. AKP'ye karşı ayağa kalkmış olan bütün bu güçler AKP'nin yeni liberal politikaları olunca suspus oturu-yorlar.

Özelleştirmeleri benimliyorlar. Sağlığın paralı hale getirilmesini, emeklilik haklarının budanmasını, sağlık ocaklarının, medikoların kapatılmasını, insanların evlerinden yakapaça atılmalarını benimsiyorlar. Sessiz kalıyorlar.

Oysa, AKP'ye karşı çıkılırken en önemli hedef onun yeni liberal politikalarıdır. Demokrasiye olduğu kadarıyla da olsa sahip çıkacağız. Böyle yaparak onun genişlemesini sağlamaya çalışacağız.

**ALANLARA
İSTANBUL'DA
TAKSİM'E**

**Reform
mücadelesini
kazanmadan
dünyayı
değiştiremeyiz**
Özden Dönmez

Anti kapitalist hareketin olup olmadığı tartışması bugün herhalde sadece solta, sosyalist solta yaptığımız bir tartışma. Kampanyalarda, gösterilerde bulunan ya da bildiri dağıtırken, stant açarken karşılaştığımız insanlarda böyle bir kafa karışıklığı yok.

Sayfa: 6

**Antikapitalist
adaylar**
Sosyalist İşçi

Yeni hareketin antikapitalist adayları öne çıkmalı. Genç, kadın adaylar. Hareketin içinden gelen adaylar. Son 4-5 senedir hergün sokakta olan, her gün standlarda, toplantılarda, gösterilerde yer alan, savaşa, yeni liberalizme, milliyetçiliğe ve ırkçılığa, nükleer santrallara, küresel ısınmaya karşı mücadele eden adaylar gerekli. 4-5 yıldır parti kulislerinde değil, sokakta olan, bildiri dağıtan, afiş asan, gösteride hançeresini yırtan adaylara ihtiyac var.

Sayfa: 3

**Ne kömür, ne petrol ne de nükleer
güneş ve rüzgar bize yeter**

**Nükleer
santrale
hayır**

**Başka
bir enerji
mümkün**

**Küresel
ısınmayı
durdurabiliriz**
KEG

**KYOTO'YU
İMZALA**
KEG

**KYOTO'YU
İMZALA**
KEG

28 Nisan

Saat: 12.00
Numune
Hastanesi önü

14.00
İskele Meydanı
miting ve konser

KÜRESEL EYLEM GRUBU - KEG

3 milyon dolarlık

Kanal Türk, ulusal-cıların gözde televizyon kanallarından biri. Ankara'da ki 14 Nisan mitinginin canlı yayını da bunun kanıtlarından.

Kanal Türk'ün Genel Yayın Yönetmeni Tuncay Özkan'da şaibeli bir isim. Kanalı ele geçirdikten sonra büyük bir işçi kıyımı gerçekleştiren Özkan, kanalın 17 milyon dolara mal olduğunu açıklamıştı. Paranın kaynağı konusunda ise bir açıklama yapmamıştı.

Kanal Türk'ün bütün tartışma programlarında, emekli generaller, emniyetçiler, çeteciler, CHP milletvekilleri atıp tutuyorlar.

Bu programlarda yerlerde sürünen milliyetçi fikirler ortalıkta dolaşır duruyor. Tuncay Özkan vatan severlikte hızını alamayıp katillerle dolu bir partiye (MHP) oy çağırısı yapıyor.

Bütün bunlar boşuna değil. Özkan sırtını sağlam yerlere yaslamak istiyor. Para kaynaklarının nerede olduğunu iyi biliyor.

Son olarak CHP'den 3 milyon dolar gibi küçücük bir para koparttı. Deniz Baykal'da gururla bunun doğru olduğunu söyledi. Genel kurmayın yardımında bulunduğu sivil toplum örgütlerinden midir bilmez ama yakında çetelerle içli dışlı olduğu ortaya çıkarsa bu kanalın şaşırmayalım.

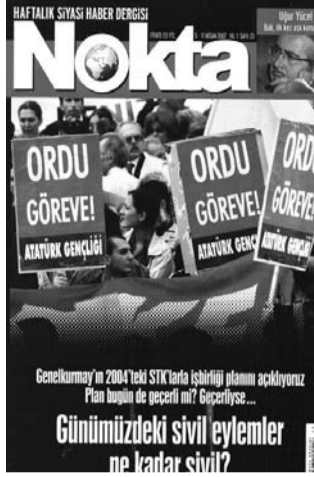
Emekçi giderek yoksullaşıyor

Birleşik Metal İş'in yaptığı bir araştırmaya göre Türkiye 2000 yılından bu yana işgücü maliyetlerindeki yüzde 12,6'lık azalma ile işçilerin en fazla yoksullaştığı ülke oldu. Sendikadan yapılan açıklamada, patronların, işgücü maliyetlerinin artışı mazeretleri ile emekçilerin en fazla yoksullaştığı dönemin aynı döneme denk gelmesinin çarpıcı olduğu belirtildi. 94 ve 2001 krizlerinin etkilerinin emekçilerin üzerinden hala hissediliyor olduğu ve işverenlerin bunu göz ardı eden yanıltıcı açıklamalar yaptığı da vurgulandı. Yapılan açıklamalarda Küreselleşme sürecinin emekçiyi giderek yoksullaştırdığı ve tüm kazanımları gasp ettiği gerçeğinin göz ardı edilmeye çalışıldığı ve işverenlerin de rekabet edebilirlik adına emek gücünden kısmaya gittikleri belirtildi.

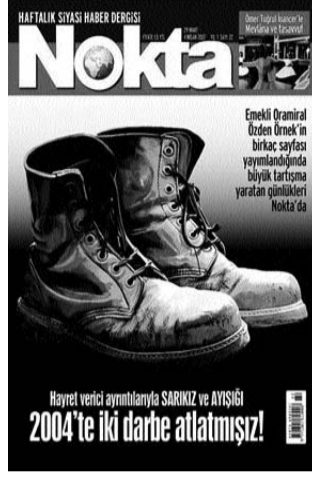
Nokta Dergisi'ne baskı demokrasieye saldırdır

Nokta Dergisi bir süre önce, Türkiye'nin yakın dönemde iki darbe tehlikesi atlattığına dair haber yaptı. Haberin kaynağı, Deniz Kuvvetleri'nin eski komutanı olan Özden Örnek'e ait olduğu söylenen günlüklerdi. Yaklaşık 2000 sayfayı bulduğu söylenen günlüklerin darbe girişimiyle ilgili bölümlerini yayınladı Nokta dergisi.

Detaylı bilgilere sahip olduğu görülen günlüklerin sahteliği kanıtlanmadı. Darbe girişiminin başını çektiği iddia edilen bir isim de zamanın Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Şener Eruygur. Şener Eruygur demokrasiyi içine sindiremeyen Atatürkçü Düşünce Derneği'nin (ADD) şimdiki genel başkanı. ADD 14 Nisan'da ki demokrasi karşıtı gösterinin planlayıcısı olarak öne çıktı.

Nokta Dergisi, darbe girişimlerinin haberinden sonra Genel Kurmay'ın bazı sivil toplum örgütleriyle girişimlerini haber yaptı. Bu haberle, başında emekli subayların ve Susurlukçuların olduğu bazı derneklere Genel kurmayın yardımında bulunduğu açığa çıktı. Nokta Dergisi'nin tüm bu haberlerini düşündüğümüzde,

demokrasiyi içine sindirmiş bir ülkede darbe girişimine bulaşanlar ve görev başında olanlarla ilgili soruşturma açılması ve yargılanmaları gerekirdi. Oysa beklentiler tersi bir seyir izledi. Savcılar harekete geçmekte gecikmediler. Tabii ki darbeciler hakkında değil, bunu haber yapan Nokta Dergisi hakkında. Ve süreç

Nokta Dergisinin kalabalık bir polis operasyonu ile basılması ve işgal edilmesi ile devam ediyor. Bir benzerinin diktatörlüklerle yönetilen ülkelerde görüleceği bir biçimde Nokta Dergisi kuşatıldı.

Baskından bir gün önce genel Kurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt dergiyi zaten hedef göstermişti. Bu hedef emniyet teşkilatında karşılığını buldu ve dergi baskını yapıldı.

Nokta Dergisi'ne yapılan baskının, demokrasiye yöneltilmiş bir saldırı olduğu açıkça ortada. Gazete ve dergilerin haber yayınlama özgürlüğünün hiçbir şekilde kısıtlanmadığı, darbecilerin demokrasi düşmanlarının yargılandığı bir siyasal ortam için ses çıkarmak bugünün önde gelen görevlerinden biri durumunda.

Atatürkçü Düşünce Derneği'nin çağrısıyla Ankara'da Türk bayrakları eşliğinde milliyetçi gösteri yapılırken, aynı gün ve saatlerde Kocaeli'nde türbana özgürlük eylemi gerçekleştirilmek istendi. Mazlum-Der'in örgütlediği eylem çevre illerden gelenlerin de katılımıyla 3000 kişiye ulaştı. İzmit Merkez bankası

Türban özgürlüğüne cop

önünde toplanan göstericiler yürüyüşe geçmek isteyince polisin müdahalesiyle karşılaştılar. Polisin saldırısı sonucu çok sayıda kişi yaralandı. Biber gazları ve panzerlerle sert bir müdahaleye uğrayan kalabalık tekrar toplanarak basın açıklama

masını gerçekleştirdi. Basın açıklaması esnasında Mazlum-Der İstanbul Şube Müdürü Elif Girgin, "Darbeciler Ankara'da miting yapabilirken bizim özgürlük adına yaptığımız bu eylem engellenmek istendi. Her türlü hukuki prosedür yerine

getirildiği halde keyfi bir şekilde bize müdahale edilmesinin amacını anlayamadım. Müdahaleyi kınıyorum" dedi.

Bugün demokrasi adına darbe çağrısı yapanların, elbette türbana özgürlük demeleri beklenmez. Ama tutarlı demokrasi isteyenlerin insanların giyim özgürlüğünü de koşulsuz desteklemeleri gerekir.

BBP'nin adaylarını teşhir et

Hrant Dink cinayetinde katilleri gösteren açık adres olan BBP'ye yeni ilginç isimler daha katıldı. 2. Olağanüstü kongresini yapan BBP'de Muhsin Yazıcıoğlu yine başkan seçilirken Abdullah Çatlı'nın kardeşi Zeki Çatlı'da merkez kurulda yerini aldı. İlginç bir diğer isim de eskiden güneydoğu'da görevli olan emekli korgeneral Hasan Kundakçı. Bu isimlerin de katılımı ile tam bir katil yuvası haline gelen BBP kongre sırasında faşizan ve işgalci söylemlerini sürdürdü. Muhsin Yazıcıoğlu Kuzey Irak ile ilgili tutumları ve Barzani'nin açıklamalarına gösterilen tepkileri yetersiz bulunduğunu belirtip, Barzani ile ilgili 'Diyarbakır'da yargılanacak, infazı da Habur'da yapılacak' açıklamaları ile işgalci zihniyetlerini bir kez daha ortaya koydular.

BBP bugün belki dikkate alınacak kadar büyük bir parti değil. Ama küçük de olsa teşhir etmek ve yargılanmalarını sağlamak gerekir.

KYOTO'YU İMZALA

28

NİSAN

KADIKÖY'DEYİZ

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi **DSİP**

1 MAYIŞTA

ALANLARDA

İSTANBUL'DA

TAKSİM'DEYİZ

12

mayıs

ANKARA'DAYIZ

MEDİKOMU

VERMİYORUM

sosyalist işçi

G8

Kâr değil, insan!

Almanya'da toplanacak olan G8'e karşı küresel hareketle birlikte sokaklarda olacağız

KEG:

0537 - 723 54 94

Sorumlular yargılanacak

Bundan tam 30 yıl önce 1 Mayıs 1977'de on binlerce insan, işçi bayramı dolayısıyla Taksim'e doğru akmaya başladı. Ülkenin tüm sendikaları ve sol örgütler kortejler halinde meydana hareket etti. Meydanda toplanan kalabalığın üzerine çeşitli binalardan ateş açıldı. Açılan ateş ve çıkan izdiham sonucu 36 kişi yaşamını yitirdi.

1 Mayıs 1977 katliamı, daha sonra gerçekleştirilen cinayetlerin ve katliamların da başlangıcı oldu. Çorum, Maraş, İstanbul Üniversitesi ve Bahçelievler katliamları bunlarda bazıları. Bugün bu cinayetlerin arkasında hangi siyasi güçler var biliniyor. Böylesine bir açıklık varken bu cinayetleri işleyenlerin ortaya çıkartılmaması ve yargılanmaması bir gerçeklikle karşı karşıyayız.

Başbakanlarının "bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz", "bu ülke için kurşun atanda, kurşun yiyen de kahramandır" dediği, genel kurmay başkanının, bomba atan biri için "tanırım iyi çocuktur" dediği bir ülkede bunların açığa çıkmaması normal görünüyor. İşte bu normal durumu değiştirmek lazım.

Su yok

İstanbul'un yıllık su ihtiyacı 700 milyon metre küp iken, şu an rezervlerde 400 milyon metre küp su bulunuyor. Ayrıca yağışların olacağına dair bir beklenti de yok.

MERAKlitus

"Herkesin bir memleketi var, bizim gidecek yerimiz yok. Esaz İstanbullu biziz be ya" diyen Sulukule Romanları kaç yıldır Sulukule'de yaşamaktadırlar?

Abone olabilirsiniz

0536-335 10 19

Antikapitalist adaylar

En geç altı ay belki de daha önce genel seçimler yapılacak. Bugüne kadar ki kamuoyu yoklamaları AKP'nin açık ara ile bu seçimleri kazanacağını gösteriyor. Ancak bu sefer AKP geçen seçimlerde olduğu kadar rahat ve rakipsiz değil. 4 sene için de AKP'ye "yeni" olduğu için oy verenler bu eğilimlerinin farkına vardılar ama hala başka bir alternatif olmadığı için AKP'ye oy vermeye devam edecekler.

Milliyetçilik yükseliyor diye yapılan bütün gürültüye rağmen MHP ve DYP'nin oyları artmıyor. Bu iki parti hala yüzde 10 barajının biraz altı ile üstü arasında gidip geliyorlar.

CHP ise açıkça oy kaybediyor. Kaybettiği oylar bir başka siyasi akıma gitmiyor, politika dışına düşüyor.

Bütün bu koşullarda sol ne yazık ki ciddi bir varlık gösteremiyor. Hala son derece cılız güçlere, varla yok arasında güçlere dayanıyor.

Kimi sol gruplar bu küçük varlıklarına rağmen bir güç gibi görünmeye çalışıyor ve seçimlere dahba çok örgütlerini yeniden düzenleme, örügütü pekiştirme anlayışı ile katılıyor, katılacak.

Kimi Türk solu örgütlenmeleri ise uzun bir süredir yaptıkları gib Kürt örgütlenmesinin yanı sıra katılacaklar, böylece kendi güçleri görünmeyecek ama Kürt örgütlenmesinin yanında önemli güçlere ulaşacaklar. Bu boş bir beklentidir.

Oysa 3 Kasım 2002 seçimlerinde sol ortak adaylarla uzun bir kanmapanya dönemi yaşayıp seçimlere katılabilirdi ve mutlaka başarılı bir sonuç alırdı. Ne yazık ki bu gerçekleşmedi. Sol harakiri yaptı, ortaklaşamadı.

Bir sene sonra yapılan yerel seçimlerde ise artık 2002 seçimlerinin havası yoktu ve daha geniş bir sol cephe kurulmasına rağmen oylar düştü.

Şimdi yeni bir fırsat var. Bu defa ortak adayların başarı şansı var. Ama nasıl adaylar ve nasıl bir kampanya sorularını çözmek gerekir.

Her seçimde olduğu gibi klasik sol adaylar mı? Parti, sendika, oda başkanları, yaşlı eski solcular mı yoksa yeni hareketin genç yeni aktivistleri mi aday olmalı?

Bize göre yeni hareketin antikapitalist adayları öne çıkmalı. Genç, kadın adaylar. Hareketin içinden gelen adaylar. Son 4-5 senedir hergün sokakta olan, her gün standlarda, toplantılarda, gösterilerde yer alan, savaşa, yeni liberalizme, milliyetçiliğe ve ırkçılığa, nükleer santrallara, küresel ısınmaya karşı mücadele eden adaylar gerekli. 4-5 yıldır parti kulislerinde değil, sokakta olan, bildiri dağıtan, afiş asan, gösteride hançeresini yırtan adaylara ihtiyaç var.

Genç ve dinamik, genç ve kararlı, yeni hareketi kavramış olan adaylara ihtiyaç var.

Başka türlü yeni bir harakiri olacaktır. Eski solun kapalı kapılar ardında oluşturacağı birliğin sayısız kulislerle ve pazarlıklara dayalı adaylarının kazanma ve hareketi ileri çekme şansı yok.

Darbeye geçit yok

28 Şubat ortamı gene karşımızda. hayali bir düşmana karşı darbe çağrıları yapılıyor. Herkes tankların, Harb Okulu öğrencilerinin yürüyüşünü bekliyor.

Geçen Cumartesi Ankara'da sokaklara çıkanlar açıkça darbe çağırıyorlar.

Ancak sol bu tutuma cevap veremiyor. Çoğunluk hala 28 Şubat'ta olduğu gibi "ne darbe ne şeriat" diyor.

Bu tutumun sonuçlarını 28 Şubat sonrasında gördük. Saldırı sadece Refah Partisi hedef almadı. Sol ve işçi sınıfı da saldırının hedefi oldu. Bugün bir darbe öncelikle sola saldıracaktır. Bundan kuşku duymamak gerekir. Bu nedenle doğru sloganı yükseltmek gerekir: darbeye hayır!

Özgürlüğe karşı olanlar

Şenol KARAKAŞ

Hepsi arka arkaya geldi. Önce Genelkurmay Başkanı, ardından cumhurbaşkanı konuştu. Darbeci bir komutanın günlüğünü yayınlayan Nokta dergisi basıldı ve didik didik arandı. Ardından uzun bir süredir örgütlenen 14 Nisan "Cumhuriyet" mitingi Ankara'da gerçekleşti.

Suç işleyenler

Genelkurmay başkanının konuşması çok uzun bir sürerdi bekleniyordu.

Cumhurbaşkanlığı meselesine dair ordunun görüşünü merak edenler, genelkurmayın açıklamasıyla AKP'ye iyi bir ders verileceğini düşünenler bu konuşmanın toplumsal bir gerginliğe dönüşmesine neden oldular.

Genelkurmay başkanının tüm konuşmasına militarizm ve toplumda derinleştirilmeye çalışılan korkuyu okşaması damgasını vurdu. Büyükanıt'a göre, Kuzey Irak'a operasyon yapılmalı, Kürtler ABD'nin maşası. Irak'ın üçe bölünmesi kaçınılmaz.

Büyükanıt, ordunun nasıl bir cumhurbaşkanı istediğini ise, "Sözde değil, öзде laik" şeklinde tanımladı. Buradan, hızlı gazetecilerin ve arkasındaki orduya yaslayarak politika yapanların, Recep Tayyip Erdoğan'ın, öзде değil sözde laik olduğunu çıkartması zor olmadı.

Büyükanıt'ın savaş istemesi, daha fazla savaş istemesi, bir atanmış olarak siyasi gelişmeler hakkında yorumlar yapmasının ve bunu neredeyse her aybaşında yapmasının suç olması üzerinde fazla durulmadı.

Sen neymişsin be Sezer!

Büyükanıt'tan sonra sıra Cumhurbaşkanı Sezer'in sert konuşmasına geldi. Sezer neredeyse Büyükanıt'ın aradığı kapıyı sonuna kadar açtı. Sezer, rejimin hiç bu kadar iç ve dış tehdide maruz kalmadığını söyledi. Terörün Kuzey Irak'ta çok büyük bir tehdit olduğunu ve ılımlı İslam modelinin hızla radikal İslam'a dönüşeceğini söyleyerek bütün başlıklarda gerilimi tırmandıran bir konuşma yaptı.

Sezer sadece konuşma yapmakla kalmadı, bir de 14 Nisan mitingini örgütleyen Atatürkçü Düşünce Derneği'ne milyarlarca lira para aktardı. Sezer bir yandan tarafsızlıktan söz ederken bir yandan da bu kadar militan ve milliyetçi bir örgüte hangi hakla para aktarabiliyor? Neden insan hakları derneklerine değil de mazlumlarla dayanışma derneklerine değil de bu milliyetçi örgüte para aktarabiliyor? Bunun nedeni Sezer'in iddia ettiği gibi taraf-

Bizim cephenin çok ama çok daha büyük olduğunu görmeliyiz. Bu toplumun ezici çoğunluğu IMF politikalarına, savaş politikalarına, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı. Her kampanya bu cepheyi daha büyük bir güçle bir araya getirecek ve ırkçı darbecilerin yapay birliğini dağıtacak.

sız olmamasıdır.

İlkokul öğrencilerine

Bu iki konuşma, Türkiye'de devletin en sık başvurduğu yıldırma politikasının örneklerinden. Devlet ne zaman sıkışsa bir iç bir de dış düşman yaratır. Bir de terör öcüsünü işleyerek rejimin şiddetli bir tehdit altında olduğunu vurgulayarak toplumu terörize eder. Bu korku ortamına bir de ayrıca bölünme korkusunun işlenmesi eklendiğinde devletin yılgınlık yaratma taktiği hayata geçmeye başlar.

Bu konuşmaların hepsi birden suç unsuru taşımaktadır. Savaş çağrısı, siyasete askeri müdahale çağrısı ve gerçeklerin üzerini örtmek üzere "şeriat geliyor" yaygarası toplumu terörize eden suçlardır.

İlkokuldan beri her tarih dersi kitabında anlatılan "bölünüyoruz" paranoyasını ordu komutanının anlatması ve topluma çağrı yapması suçtur. Seçilmişler üzerinde baskı uygulamak, 12 Eylül anayasasını, askeri zorbalıkla kurdukları "demokratik" işleyişe bile tahammül edememek suçtur. Kendi yasalarına uymayanlar, siyasi alanı daraltmaya çalışanlar suç işliyorlar.

Milliyetçiler bir arada

Hrant Dink öldürüldükten sonra 23 Ocak'ta gerçekleşen cenaze töreni ırkçılığa, milliyetçiliğe karşı büyük bir tepkiydi. "Hepimiz

Ermeniyiz" sloganı etrafında bir araya gelen on binlerce insan devletin resmi ideolojisini de yerle bir etmişti.

14 Nisan o günden beri toparlanmaya çalışanların verdiği bir yanıtıdır. "Cumhuriyeti savunuyoruz" başlığıyla oldukça büyük bir kalabalık bir araya geldi. Kanal Türk'ün savunduğu gibi milyonlarca insan yoktu ama yüz binlerce insan ellerinde Türk bayraklarıyla bir gösteri örgütlediler.

Bu gösteriye katılanların hepsini birden ırkçı olmakla, darbe savunucu olmakla suçlamak yanlış olur. Mitinge katılanların büyük bir kesimi, gerçekten de "şeriat geliyor" korkusu yaşıyorlar.

Üstelik mitinge katılanlarda, "Amerikan" düşmanlığıyla birleşen bir çarpık anti emperyalist duygu da belirgindi.

Ama bu özellikler, mitinge katılanların tümünün değilse bile mitingin, özgürlüklere karşı, demokrasiye karşı askeri vesayeti güçlendirdiği gerçeğini gizleyemez.

Nokta dergisi basılmışken, Ankara'da ellerinde bayraklarla yürüyenler demokrasiyle ne kadar alakasız olduklarını gösterdiler. Demokrasiye müdahale anlamını taşıyan Büyükanıt'ın ve Sezer'in konuşmalarına kayıtsız kalan, daha da önemlisi o konuşmaları mitingin örgütlenmesinin araçları olarak kullananlar, özgürlüklerle ne kadar alakasız olduk-

larını gösterdiler.

Kime yaradı?

Mitingin örgütlenmesinde Atatürkçü Düşünce Derneği, CHP, DSP, MHP aktif bir biçimde rol aldı. Bu eylemle laik cephenin güçlendiğini sananlar büyük bir yanlış içinde. Bu mitingle CHP'nin güçlendiğini sananlar da yanlış içindeler. Bu miting kendi lehine havale edebilecek iki odak var. Öncelikle demokrasiye karşı darbe korkusunu yayanlar güçlendi. Toplumun asker diliyle terörize etmek için şimdi çok daha avantajlı bir konumdadılar.

14 Nisan'dan avantajlı çıkan ikinci odaksa faşistler. Demokrasiye düşman milliyetçi bir kalabalık, MHP'nin arayıp da bulamadığı bir toplumsal hava yaratır. Zaten ırkçı, demokrasi düşmanı politik hatta sahip olan faşist hareket, örgütlenmesi de diğerlerinden güçlü olduğu için bütün özgürlük düşmanı süreçten en avantajlı çıkacak partidir.

14 Nisan mitingi yapay bir bölünmenin milliyetçi kanadının büyük gösterisiydi. Bizim başarımız gereken bu yapay bölünmeye karşı bıkmaksızın bir mücadele vermektir. Şeriat korkusunu, bölünme korkusunu, iç ve dış düşman korkusunu, terör korkusunu yayanlar, milliyetçi neo liberallerdir.

Bu cephe, temelleri kumdan oluşan bir cephedir. 23 Ocak'ta Hrant Dink'in cenazesi bu temellerin ne kadar zayıf olduğunu bu cephede yarattığı büyük kırılmayla gösterdi. Şimdi mücadeleye devam etme zamanıdır. Mücadele, bu yapay bölünmeyi çok hızla dağıtacaktır. Gerçek sorunlar öne çıktığı sürece, laik-şeriatçı bölünmesinin sahte bir bölünme olduğu daha net bir biçimde görülecek.

Bu yüzden ABD'nin Irak işgaline karşı çıkmak çok önemli ve somuttur.

Bu yüzden iklim değişimine karşı çıkmak çok önemli ve somuttur.

Bu yüzden nükleer santrallere karşı çıkmak çok önemli ve somuttur.

Bu yüzden sağlıkta yıkım yasasına karşı çıkmak çok önemlidir. "Medikolarımı vermiyorum" kampanyası, "İncirlik kapatılsın" kampanyası, hakların kardeşliği vurgusu, "ırkçılığa dur de"mek bu yüzden çok önemlidir.

Bizim cephenin çok ama çok daha büyük olduğunu görmeliyiz. Bu toplumun ezici çoğunluğu IMF politikalarına, savaş politikalarına, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı. Her kampanya bu cepheyi daha büyük bir güçle bir araya getirecek ve ırkçı darbecilerin yapay birliğini dağıtacak.

GÖRÜŞ

Başka bir dünya için bağımsız adaylar

Avrupa'nın birçok ülkesinde yeni sol oluşumların ortaya çıkmış olmasının ve bunların çok kısa zamanda ciddiye parlamenter başarılar kazanmasının iki temel nedeni var.

Birinci neden, beş yılı aşkın süredir dünyanın her yanında neoliberalizmi sorgulayan ve etkilerine karşı mücadele eden yeni bir hareketin yükseliyor olması. "Neoliberalizm" kavramını tanımlamak ve yeni hareketin tam olarak nasıl bir şey olduğunu tartışmak elbet önemlidir, fakat ayrıntılarını bir yana bırakırsak, "çokuluslu şirketlerin egemenliği"ne, "dizginsiz kapitalizm"e, "piyasanın hükümlerini"na (yani kimilerinin "küreselleşme" dediği şeye) karşı yeni bir "hava", yeni bir hareketlenme, yeni bir mücadelecilik olduğu açık. Ve bu hareketin geleneksel işçi sınıfı hareketleri (komünist ve sosyal demokrat partiler) tarafından yaratılmadığı ve yönlendirilmediği, bu partilerle ilişkisi olmayan yeni bir kuşaktan oluştuğu da açık. Yeni sol oluşumları, bu yeni hareketin yarattığı ortam doğurdu; rüzgârlarını bu ortamdan alıyorlar, yeni hareketin üzerinde yükelebildikleri ölçüde başarılı oluyorlar.

İkinci neden, neoliberalizme karşı bir hareket yükselirken bundan yararlanması, bunu saflarına katması beklenebilecek sosyal demokrat partilerin, neoliberalizmi tümüyle benimsemiş olması ve dolayısıyla siyaset meydanında büyük bir boşluk bırakmaları idi. (İngiltere özelinde, sosyal demokrat hükümet bir de Irak savaşına katılınca soldaki boşluk iyice çarpıcı oldu).

Kısacası, yeni bir kuşak, yeni bir direniş ve mücadele dalgası yükselirken, geleneksel sol partiler görev yerini terk ediyor, neoliberalizmi kucaklayıp savaşa gidiyordu. Yeni sol oluşumlar bu boşluğu doldurmak, yeni hareketin sesi ve siyasi ifadesi olmak amacıyla ortaya çıktı.

Gelelim Türkiye'ye. Yukarıdaki tabloyla herhangi bir benzerlik var mı?

Sadece bu köşe yazısını değil, bu sayfaların tümünü dolduracak kadar çok sayıda kampanya, girişim, yerel örgütlenme ve STK'nın bulunduğu, 1 Mart 2003 tezkere gösterisinden Hrant Dink'in cenazesine, halkın kanına dokunan pek çok eylemin on binleri, yüz binleri seferber edebildiği bir dönemde yaşıyoruz.

Ya geleneksel sol? Sosyal demokrat parti ülkedeki belki de en sağcı, en gerici parti haline geldi. CHP'nin solundaki sol partiler ise, nedenlerini burada tartışmayalım ama, belli ki, kitlesel talepler ve hareketliliklerle ilişki kurabilmekten, bu hareketlilikleri oluşturan yeni kuşağı etkilemekten, saflarına katabilmekten hemen hemen tümüyle aciz.

Kısacası, Türkiye'de genel durum ana hatlarıyla Avrupa'dakinden farklı değil. Değişim isteyen, başka bir dünya özleyen, hareketli yeni bir kuşak ve solda büyük bir boşluk var.

Genel seçimlerde çıkarılması tartışılan bağımsız adayları bu çerçevede düşünmek gerek. Bunun en önemli anlamı şu: Bağımsız adaylar, her biri başarısız, moralsiz, kitlelerden uzak olan bir dizi sol partinin, adeta yenilgiyi kabullenircesine, "Seçimlerde hiçbirimiz varlık gösteremiyoruz, bari bir araya gelelim de rezil olmayalım" demesinin bir sonucu olmamalı. Yani çaresizlikten kaynaklanan göstermelik bir girişim olmamalı.

Aksine, bağımsız adaylar yeni bir ortamdan kaynaklanan, bu yeni ortama uygun, yeni bir fırsatı değerlendirmek amacıyla atılan, mevcut partilerin çok ötesine geçen bir adım olmalı. Aksi takdirde pek bir şey değişmeyecek.

Mevcut partilerin kendi adayları nasıl hiç kimseyi heyecanlandırmıyorsa, bu partilerin kapalı kapılar ardında yapacağı pazarlıklar sonucunda ortaya çıkan adaylar da kimseye bir şey ifade etmeyecektir. Önemli olan, bağımsız adayların, kendi küçük partilerimizi çok aşan kitlelerin katılımıyla saptanması, bu kitleleri temsil etmesi, harekete geçirmesi.

Roni Margulies

itlenmesi

KEG kapitalizmi teşhir ediyor

Başka bir dünyanın kurulması için mücadele ettiğimiz alanlardan biri de reformlar. Hükümetlere, çok uluslu şirketlere, savaş çıkırtkanlığı yapanlara karşı küresel çapta yapılan kampanyalarda elde edilen kazanımlar bu mücadelenin kazanımlarıdır.

Sağlık hakkımızı elimizden almak isteyen, bizleri kıtlığa, susuzluğa mahkum eden, enerji politikalarıyla hayatlarımızı tehlikeye sokan hükümetlere, kar hırsı yüzünden milyonlarca insanın en temel hakkı olan yaşama, beslenme, barınma haklarının gasp edilmesine aldırmayan şirketlere, neoliberal politikalara karşı ezilenlerin sesini duyuracak olan sokakta varolan, büyüyen örgütlenmelerdir.

Otuz yıl içerisinde tüm dünyayı susuz bırakacak, kuraklığa, kıtlığa sebep olacak, bir çok canlı türünü sona erdirecek olan küresel iklim değişikliğinin önlenmesi için atılması gereken ilk adım Kyoto Protokolü'nün imzalanmasıdır. Ardından, imzalayan hükümetlerin sera gazı salınımlarını en aza indirmeleri, alternatif enerji kaynaklarına yönelmeleri vb. uygulamalarla bu protokolün şartlarını yerine getirmeleri gerekmektedir. ABD, Avustralya, Türkiye gibi

Kyoto'yu imzalamayan ülkeler derhal protokolü imzalayıp, küresel ısınmanın en önemli sebebinin sanayileşme sevdaları olduğunu kabul etmelidir. Nükleer enerji yalanlarına son vererek güneş, dalga, rüzgar enerjisi gibi yenilenebilir kaynaklardan enerji üretmelidir. Hükümetlere bunun için baskı yapılmalıdır.

Genel Sağlık Sigortası (GSS) yasası uygulamaya geçerse Aile Hekimliği palavrasıyla sağlık ocaklarımız, medikolarımız kapatılacak. Paran kadar sağlık anlayışı gelecek. Bu yasanın geçmemesi için mücadele edilmelidir.

Neoliberal politikaları

uygulayan sekiz ülkenin başkanı bu sisteme daha iyi nasıl hizmet edebileceklerini, insanlığı nasıl daha fazla yoksul bırakabileceklerini nasıl yeni pazarlar elde edebileceklerini konuşmak için toplanıyor. Temmuzda yapılacak olan G8 toplantılarına karşı sokaktakilerin sesi yükselmelidir.

Transseksüellere, lezbiyenlere, gaylere, biseksüellere tahammül edemeyen bu sistem her fırsatta eziyor, yaşama alanı bırakmıyor. Toplum tarafından ötekileşmelerini, yadırganmalarını sağlıyor. İnsanların cinsel tercihlerinden dolayı yadırganmadığı bir dünya için

mücadele edilmeli.

Küresel Eylem Grubu (KEG) kapitalizmin eseri olan bu uygulamalara karşı sokakta kampanya yapıyor. Her hafta yapılan toplantılarda her birey kendi fikirlerini özgürce dile getirebiliyor. Bu toplantılarda eylem kararları alınıyor, nasıl mücadele edilmesi gerektiğinden nerede stand açılacağına kadar her türlü konu tartışılıyor, söyleşiler, paneller örgütleniyor. Broşürlerin, rozetlerin hazırlanıp basılmasını bu toplantılara katılanlar hallediyor. KEG sokaklarda açtığı standlarla kapitalizmi teşhir ediyor ve insanları mücadeleye çağırıyor.

Sosyalistlerin rolü

Reformlar mücadelesi sırasında en tutarlı talepleri sosyalistlerin savunması kaçınılmazdır. Siyasi parti olmayan çeşitli grup ve kurumlar da elbette mücadelenin önemli bileşenleridir. Ama mücadeleyi daha ileriye taşıyabilecek, sorunun aslında var olan siyasi iktidarla, kurulu sistemle ilgili olduğunu anlatabilecek olanlar bir

devrimci partide örgütlenmiş olan sosyalistlerdir.

Büyük resmi en kolay onlar açık seçik hale getirebilir. Bu, sosyalistlerin en zeki, en akıllı olmalarından değil, yıllardır benzer mücadeleler içinde yer almış ve tarihsel deneyimlerin de bilgisine sahip olmalarından, bu bilgiyi güncel olaylara bağlayabilmelerinden ileri gelir.

Küresel eylemin önemi

Kapitalizm küre çapında bir sistem. Yarattığı bütün sorunlar küresel çapta. Örneğin küresel ısınmanın en büyük sorumluları küresel büyük şirketler. Isınma bütün dünyayı tehdit ediyor. Dolayısıyla ona karşı mücadele de küresel çapta olmak zorunda.

Savaş karşıtı hareket Irak içinde sınırlı kalamazdı, kalmadı da. Türkiye'yi de etkiledi. Bu yüzden 1 Mart'ta sokağa çıkıp tezkereenin geçmesini engellemek bize düştü. ABD'de

yüz binler, İspanya, İtalya ve İngiltere'de milyonlar aynı savaşa karşı sokağa çıkmasalardı, tek başına bizim sokağa çıkmamız da bir işe yaramazdı. Zaten güçlü olan devletlere karşı kendi halkları mücadele etmeselerdi, kendi hükümetlerinin işini zorlaştırmasalardı, dev bir askeri aygıtı karşı direnen Iraklı direnişçiler her şeyden önce moralde yoksun kalırdı. "Küresel düşün, yerel davran" sloganı bu nedenle çok doğru

Reform mücadelesini kazanmadan dünyayı değiştiremeyiz

Özden DÖNMEZ

Anti kapitalist hareketin olup olmadığı tartışması bugün herhalde sadece solla, sosyalist solla yaptığımız bir tartışma. Kampanyalarda, gösterilerde bulunan ya da bildiri dağıtırken, stant açarken karşılaştığımız insanlarda böyle bir kafa karışıklığı yok.

1999 Seattle'dan beri yepyeni bir dönem yaşıyoruz. Yepyeni güçler harekete katılıyor. Bu güçlerin, bu güçlerin örgütlenmesinin önünü açmak son derece önemli. DSİP (Devrimci Sosyalist İşçi Partisi) 1999 Seattle'a kadar teorik görüşlerinin etrafında örgütlendi. Bugün başka bir süreç içindeyiz. Bu başka süreç terörizm görüşlerimizden vazgeçtiğimiz anlamına gelmiyor elbette. Hatta tam tersine o teorik görüşlerden yola çıkarak, aynı geleneğe yaslanarak örgütlenme biçimimizi değiştirdik.

Hareketin en önemli sloganlarından biri "başka bir dünya mümkün". Bu sloganı, içeriğini görmezden gelmek, bu hareketin dışında olmaya çalışmak savunduğumuz devrimci geleneğin de dışında yer almak demek.

Marks'a, Rosa'ya, Lenin'e, Troçki'ye yaslanan devrimci geleneğe sahip çıkmayı, hareketin örgütlenmesiyle ilgilenmezlik.

Parti iktidarı anlatan bir örgüt hareketin çıkarıyla ilgilenemez.

Stalin'in sola mirası olan "anavatan savunması önemlidir" diyenler ırkçılık karşıtı iş yapamaz, Hrant cenazesi örgütleyemez, dışında kalır.

Parlamento dışında çözüm göremeyen bir sol, neo-liberal saldırılara karşı gelemez.

Umutsuzdur, genel sağlık sigortasının sokaklarda, işyerlerinde durdurulabileceğine inanmaz.

Anti emperyalizmi anti kapitalizmden yoksun olan sol savaşa karşı çıkmaz. Çıksa da karşısına Musul - Kerkük sorunu, Kürt sorunu çıktığında savaşa karşıtlığını bırakır. Afallar çünkü milliyetçidir. Kafası karışır, iş yapamaz.

Reformların (küçük de olsa) kazanılmasının önemsiz olduğunu düşünen, meselenin "devrimcilerle" iktidar arasında olduğunu düşünenler, "Küresel ısınmayı durdurun" gibi kampanyaları küçük görür.

Gelenek duygusal bir bağ değil, dünyayı açıklamak, tutum alabilmek için basit bir kılavuzdur. Bugün hareketin içinde yer alan genç, dinamik insanlar solun stalinizm geleneğinden, hareketi geriye çeken fikirlerden uzak olduğu için örgütlenilebilir, dünyayı değiştirebilir gücüne sahip.

Seattle'da yeşeren birleşik, kararlı, genç, dinamik, güçlü, enternasyonalist olan bu hareketi görmeyen, anlamayan, küçük gören sol gelenek bunun dışında kaldı, kalmayı tercih etti.

Arkasından daha da büyüyen gelen 15 Şubat 2003 savaşa karşıtı eylemlerin de dışında kaldı.

Fransa'da CPU yasasını geri püskürtten öğrencileri ve işçi sınıfını anlamadı. Barışrock'ta buluşan 80 bin kişiyi eğlendiren apolitik insanlar olarak gördü. Eğlenerek, zıplayarak, şarkı söyleyerek dünyanın değişmeyeceğini anlattı.

Üstelik hareket sadece eğlenmiyor, tartışıyor da. Savaş karşıtları 17 Mart'ta savaşa karşı gösteriyi örgütlerken Türkiye'nin çeşitli yerlerinde 100 günde 100 toplantı yaptı. Liselerde, üniversitelerde küresel ısınmayı nasıl durdururuz toplantıları yapılıyor. Hareket, dünyanın dört bir tarafından toplanıp Sosyal Forumlar örgütüyor. Sosyal Forumlarda binlerce insan bir araya gelerek yüzlerce toplantı yapıyor. Tabi ki anti-kapitalist hareket

içinde de bir tartışma sürüyor. Hareketi ileriye götürecektir, kazandıracak olan fikirler kendisini ifade etme fırsatı buluyor.

Savaş karşıtı hareketin içinde "Ne Sam ne Saddam" anlayışı yenilmeyen bir savaşa karşı hareket inşa edilemezdi. Floransa'da Avrupa Sosyal Forumu'nda savaşa karşıtlığı önemlidir, ana vurgu savaşa olmalıdır diyenler kazanmasaydı, 15 milyon insanın katıldığı, 15 Şubat 2003'teki savaşa karşı gösteri olurdu belki ama küçük olurdu. Siyasal islamla iş yapmak gerekir tartışmasında ufacık da olsa bir adım atmasaydık savaşa karşı hareket cılız kalırdı, belki 1 Mart gerçekleşmezdi.

Hareketin tartışmaya ihtiyacı olduğu gibi kendisini ifade edebilecek bir siyasi örgütlenmeye de ihtiyacı var. Bu dar, küçük bir sol parti değil, İngiltere'de Respect'le, Fransa'da AB anayasasını püskürtten örgütlenmeyle kendini gösteriyor.

Türkiye'de de böyle bir ihtiyaç olduğunu görmek için Hrant'ın cenazesine, savaşa karşı harekete, KEG'in çeşitli kampanyalarına, GSS karşıtı kampanyalara bakmak yeterli. Yeni sol burardan doğacak, solun ittifakıyla değil.

Biz harekete bakıp umut anlattıkça, hiçbir şey değişmez diyenler, anlattığımız ütopya diyenler yaşadığımız dünyanın ütopyik olmadığını görmüyorlar.

Dünyanın bütün kay-

nakları dünya nüfusunun 6 katını doyurabilecekken, 1,5 milyar insan açlık çekiyor. Bu mu gerçek olan.

Tamamen petrol şirketlerinin CEO'ları, Bush ve kabinesi istiyor diye Irak'ta son 4 senede 1 milyon insan öldü. Bu ütopyik değil mi?

Türkiye'de kaynaklar silahlı kuvvetlere, yeni silah ihalelerine aktarılırken sağlık paralı hale getiriliyor. Bu ütopyik değil mi?

Kârlarına katmak için dünyayı kirleten sanayi, dünyanın ömrünün 10-20 yıl kalmasını sağladı. Bu ütopyik değil mi?

Zaten bizim olan, bizim ürettiğimiz suya, elektriğe, ulaşım vs. çılgınlar gibi para ödememiz ütopyik değil mi?

Yaşadığımız dünyanın çirkin, uçuk ve ütopyik olduğunu düşünmüyor musunuz?

Latin Amerika'da suyun özelleştirmesini durdurdular. Irak'ta ABD sıkıştı, Fransa'da neo-liberal yasayı püskürttüler, Lübnan'dan İsrail'i kovdular. Kötü ütopyadan biraz daha uzaklaşıldı.

Küçük reformlar büyük değişimlerin önünü açacak. Bu reformları için uğraşmadan dünyayı değiştirmek mümkün değil.

Bu adımı büyütme, bambaşka, gerçek bir dünya kurmak hareketi anlamak, beraber tartışmak, onu örgütlemek, örgütlenmesinin önünü açmakla mümkün.

okurlardan

Akhisar'da Antikapitalist Forum

8 Nisan'da yapılan Antikapitalist Forum'da milliyetçilik, kapitalizm küresel ısınmayı durdurabilir mi, antikapitalist hareket ve yeni sol tartışıldı. İstanbul ve İzmir'den yoldaşların panelist olduğu toplantılar iyi geçti. Hrant Dink'i katleden faşistlere, 301'cilere ve milliyetçi sola karşı enternasyonalist ve antikapitalist hareketin büyümesi gerektiği vurgulandı.

Küresel ısınma konusunda; savaşa milyonlarca dolar harcayan ama Kyoto Protokol'ü konusunda hiçbir adım atmayan ABD'nin rolü vurgulandı. Son 15 yıl içinde sera gazı salınımını en fazla arttıran Türkiye'nin Kyoto'yu imzalaması için standlar açmak ve önümüzdeki 28 Nisan'da

yapılan başka bir enerji mümkün mitingine katılmak gerektiği konuşuldu.

Antikapitalist hareket ve yeni solun tartışıldığı toplantıda 1999 Seattle'da antikapitalist hareketin doğusu, Nice, Prag ve diğer şehirlerde yapılan (dtö) (G8) toplantılarını bloke eden başka bir dünyayı kurmak isteyenlerin mücadeleleri, Türkiye'de 1 Mart savaşa karşıtlarının kazanımları anlatıldı.

Bundan sonra, savaşa, militarizme, milliyetçiliğe, çok uluslu şirketlere karşı uluslararası Antikapitalist mücadelenin sesinin daha yüksek olması gerektiği belirtildi.

Kapitalizmin karşısında küresel mücadele şart; 'başka bir dünya' böyle kurulacak.

Cemal Uçar

Ortaköy'de KEG standı

8 Nisan Pazar günü 11 kişi ile Ortaköy'de stand açtık. Ortaköy sahiline gelen herkese bildiri dağıttık ve 28 Nisan duyurumuzu yapmış olduk. Çevredeki insanlardan, yemek, takı standlarında çalışanlardan da destek gördük. Bir sürü bildiri dağıttık, rozet sattık ve onlarca kişiden iletişim bilgisi aldık. Standta Fatih Belediyesi - Çevre Komisyonu ile de iletişime geçtik. Belediyede küresel ısınma ile ilgili söyleşi, toplantı düzenlemek istediklerini söylediler. Standı kapattıktan sonra Ortaköy'den Beşiktaş'a yürürken de her iki tarafa kaldırımdan geçene, yolda da trafikte duran taşıtlara bildiri dağıtmaya devam ettik. İklim değişikliğine, nükleere karşı mücadelemiz bu kadar meşru durumdayken daha çok stand açmalı, daha çok bildiri dağıtmalıyız; hali hazırda destekleyen insanların 28 Nisan'a gelmesini sağlamalıyız.

301: Bir hukuk şaheseri

Kanunkoyucunun Elkitabı olsaydı, ilk maddesi "Yasalar, toplumun genelini ilgilendiren metinlerdir" olurdu herhalde.

Neyse ki Türkiye'de yaşayan insanların farklı etnik kökenlerden geldiğini, dillerinin, kültürlerinin renkli bir mozaigi oluşturduğunu bilen, içgüdüsel olarak bu ilkeyi bilerek doğuyor.

Öyle olmasaydı şöyle bir ceza maddesi düzenlenir miydi: "Türklüğü, Cumhuriyeti veya TBMM'ni alenen aşağılayan kişi, altı aydan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır."

Kadim yasakoyucularımızın sadece bu ilkeyi uygulayıp ettikleri yemini çiğneyeceğini mi sandınız?

Mesela, "yasalar, insan haklarına saygılı olmalı ve evrensel değerleri korumalıdır" ilkesi.

Bahsettiğimiz kanun maddesinin numarası 301. İşte başka ülkelerin ibretle baktığı ve yasalarını gerekçelendirirken

oluşturamadıkları hukuk şaheseri:

"Maddede geçen **Türklük** deyiminin **maksat**, **dünyanın neresinde yaşarsa yaşarsınlar Türklere has müşterek kültürün ortaya çıkardığı ortak varlık anlaşılır. Bu varlık Türk Milleti kavramından geniştir ve Türkiye dışında yaşayan ve aynı kültürün iştirakçileri olan toplumlara da kapsar.**

Cumhuriyet deyiminden, **Türkiye Cumhuriyeti Devleti anlaşılmalıdır.**"

Bu metin, yasakoyucuyu enternasyonal veya çoğulcu olmamakla suçlayanların yüzüne bir tokat gibi iniyor.

Türk gibi yaşayan veya Türk kültürüne iştirakçi uzakta yaşayan bir Eskimo'ya hakaret edilmesinin dahi önüne geçmek isteyen bir yasa maddesini takdirle karşılamamak olanaksız.

Yüce yasakoyucularımızın ellerine sağlık! ve Türk gibi yaşayan Eskimo'lara selamlar!

Zafer GÖKDEMİR

ABD ve İngiltere'nin İran'daki işkence, savaş ve soygunları

15 Krallık Donanması personelinin İran tarafından rehlin alınması bu ülkeye karşı tehditlerin artırılması için kullanıldı. ABD Basra Körfezi'ne, üçüncü savaş grubu bu hafta yola çıkmak üzere iki adet içinde uçakların bulunduğu nakliyat aracı sevketti. Bunların üçü de nükleer silahlarla donanmış durumda.

Tahrik sonucu meydana gelmiş olan "rehine krizi" bazı savaş yanlısı seslerin daha yüksek sesle İran'a "müdahale" çağrısı yapmasına yol açtı. Fakat ABD ve İngiltere bu ülkeye müdahale açısından bir maziye sahipler. Bu mazi kanla yazılmış bir mazi. İçerdikleri mi? Bazıları aşağıda:

İşkence

ABD ve İngiltere İran'ın demokratik olarak seçilmiş başkanını 1953'te tahttan indirdi ve mutlak iktidarın tüm yetkilerini Şah'ın ellerine teslim etti. Savak güvenlik eşkıyalarıyla birlikte Şah tam 25 yıl vahşi bir rejim sürdürerek iktidarda kaldı. Savak terör iktidarı döneminde binlercesini katletti ve sayısız İranlın işkenceye uğramasının sorumlusu oldu.

Amerikalı Bilim Adamları Federasyonuna göre metodları "elektrik şoklarını, kamçılama, dövme, rektuma kırım cam sokmayı ve kaynamış su dökmeyi, testislere ağırlık bağlamayı ve dişlerin ve tırnakların sökülmesini" içeriyordu.

Soygun

20. yüzyılın başında İran'da petrol keşfedildiğinden beri, emperyal güçler bu

ülkenin petrol zenginliğini vahşice emmek için birbirleriyle kapışmaktalar. Şimdi BP'nin bir parçası olan Anglo-İran Petrol şirketi İran petrolleri üzerinde 1909'dan 1951'e kadar tekel kurmuştu. Sadece küçük bir bölümünün İran'da kaldığı devasa karlar elde etti. İran'da milyonlarca sıradan insan ABD ve İngiltere tarafından hükümetlerini zayıflatmaya dönük her türlü hamleyle direnmekte kararlı. Dünya genelindeki savaş karşıtı hareket bu insanlarla yanyana durmalı.

Asker artışı Iraklı sivilleri öldürüyor

George Bush'un Bahdat'taki askeri artırımının ilk altı haftasın-

da ölümler Iraklı sivillerin sayısı büyük oranda arttı. Haber ajansları tarafından derlenen rakamlara göre Şubat'ta 1,806 kayıtlı ölü vardı. Mart'a geldiğinde ise bu rakam yüzde 15 oranında arttı.

Bush ekstra 30,000 asker gönderildiğinde kaçırılmaların, sekreter katliamların ve bombalı araba saldırılarının azalacağını iddia ediyordu.

Fakat ABD askerleri Bağdat'ı yayıldıklarında, yerel savaşçıları dışarı sürüklerken, başkent mahallelerini sektör ölümlerinin insafına bıraktılar.

Mart başında kısaca kısaca sekreter katliamlar Tal Afar'ı kan gölüne çevirdi. Bunun son görüldüğü zaman ise iki yıl önce kentin direnişçilerden "temizlenmesi"nden sonraydı. Ama

bu olaylardan sonra bile devasa ABD saldırısı bir işgal modeli olarak övülmekteydi.

Bush Irak ordusunun direnişle savaşma yükünü omuzlamasını istedi. Fakat birçok Irak askeri birliklere katılmayı reddetti ve ABD askerleri tek başlarına savaşmak zorunda kaldılar. Irak ordusu 44 asker kaybederken, ABD Mart'ta 85 asker kaybetti. Bir yandan da işgal güçlerine yapılan günlük saldırı oranı artmaya devam ediyor.

Nisan ise kanlı bir ay olacağı benziyor. Bu ayın ilk iki gününde iki İngiliz askeri ve on ABD askeri öldürüldü.

Ülkeyi istikrarlaştırmaktan çok uzak olan bu asker artırımına, dökülen kanı artırmaya devam ediyor.

Cengiz Alğan BENCE BAŞKA BİR DÜNYADA

... sözleşme imzalayıp kafasına göre gerekçelerle sanatçılara televizyona çıkma yasağı koyan yapımcılara ihtiyacımız kalmayacak. Star TV'de ana haber bülteni öncesi yayınlanan 'Hayatın İçinden' adlı bir program var. Gazetelerin üçüncü sayfa magazin haberlerine benzer haberler yapıyorlar. Orada izledim. Bir yapımcıya bağlı çalışan bir kadın manken artık o yapımcıyla çalışmak istemediğini belirtmiş. Yapımcı adam da, imzaladıkları sözleşme gereği, bundan böyle mankenin televizyonlara çıkmasına izin vermeyeceğini söylüyor. Diyor ki "O kim oluyormuş da benden habersiz TV'ye çıkacak. Ben meşhur ettim onu. Hiç bir yere çıkamaz."

Gerçi mankenlik bence gerekli bir meslek değil ama diğer sanatçılara da aynı mantık dayatılıyor: "Ben seni şu kadar süreliğine kiraladım. O süre boyunca benim malımsın." Sanatçının sahibi olabilir mi? Bu sistemde oluyor işte. Diyelim şarkı söylemek istiyorsunuz. Ve şarkılarınızı başkalarına da duyurmak istiyorsunuz. Eh, sizi dinlemek isteyen belli bir kitle de var. Bu kitleyle aranıza bir yapımcı giriyor ve bir takım yasaklar getiriyor size.

Yok efendim benden habersiz TV'ye çıkamazsın, dergilere poz veremezsin, röportaj yapamazsın, eserlerini benden başkasına yayınlamazsın... Niyeymiş? Eser benim, istediğim yere veririm. Ama işte kapitalist sistemde sanat eseri ve sanatçı metalastığı, yani ticari mal haline geldiği için böyle araçlara, tefecilere 'ihtiyaç' var.

Bence başka bir dünyada isteyen istediği sanat dalında özgürce eser verebilecek. Verdiği eser de mal olmayacak çünkü ortada para diye bir şey olmayacak. Sanat eseri alınıp satılan bir ticaret nesnesi değil, olması gerektiği gibi, sanat eseri olarak izlenecek. Resimler zengin koleksiyoncuların duvarlarında değil halka açık yerlerde sergilenecek. Şarkılar her yerde para verilmeden, aracı asalaklara gerek duyulmadan söylenecek ve dinlenecek. Ancak o zaman 'Hayatın İçinden' gibi TV programlarında tefeci soyunları izlemek zorunda kalmayacak, gerçekten hayata dair bir şeyler bulacağız.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığılmal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığılmal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Zimbabve

Mugabe'ye karşı grevde

Zimbabve polisi gittikçe artan ekonomik zorluklara karşı sendikalar tarafından çağrısı yapılan iki günlük genel grevin ilk günü harekete geçmişlerdi. Zimbabve Sendikalar Kongresi (ZCTU) tarafından örgütlenen eylem doğrudan ücretlerle ilgili.

Enflasyon yıldı yüzde 1,700'e tırmandı ve temel ihtiyaçlar büyük oranda karşılanamıyor.

Bu hareket aynı zamanda güçlü bir politik içeriğe de sahipti ve muhalefeti başkanı Robert Mugabe'nin diktatörlük idaresine karşı odaklamaya çalışıldı. Tam

da bu nedenden dolayı otoriteler grevi ezmekte kararlıydılar.

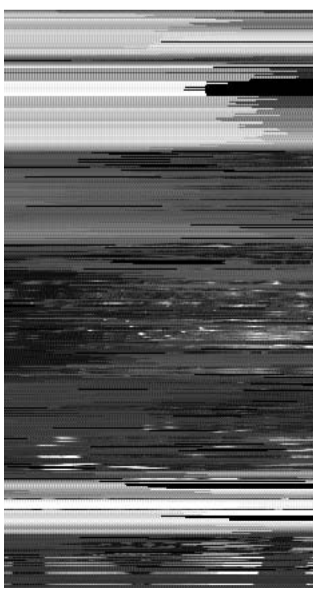
Polis başkent tamamlanmış sokakları bloke etmişti ve askeri helikopterler işçi bölgelerinin üzerine üşüştü.

ZCTU başkanı Lovemore Matombo "İnsanların aldığı ağır darbeleri ve son zamanlarda şahit olduğumuz aşağılanmayı düşündüğümüzde, grevin oldukça başarılı olduğunu söyleyebiliriz" dedi. Yüzde 80 işsizlik oranıyla işçileri geri çeken tek şey baskı değil.

Bir çoğu hayatlarından ve ailelerinin hayatta kalma-

sından endişe duyuyor. ZCTU'nun işçilere protesto için bir araya gelmek için değil evlerinde kalmaları için talimat vermiş olması, kayıplarını aza indirmek için yapılmış olsa bile bazılarını demoralize etmiş olabilir.

Mugabe başkanlık süresini 2010'a kadar uzatma kararını geri çekmiş olabilir ama partisi Mugabe'yi 2008 seçimleri için aday seçti bile. Tüm bunlara rağmen, ne kadar zor olursa olsun aşağıdan direniş olmadan Zimbabve'de gerçek bir değişim sağlamak mümkün değil.

Her şey özelleştiriliyor, çocuklar ölüyor

Sorumlu IMF politikaları

Çocuklar ölüyor. Son dört ayda on çocuk açık bırakılan lögar kapakları yüzünden yaşamını kaybetti. Aksaray'da gerçekleşen trafik kazası sonucu hayatını kaybeden 33 kişiden 18'i ilköğretim öğrencisi küçük çocuklardı. Sorumlu kim? Lögar kapaklarını açık bırakan taşeron işçiler mi? Kazdıkları yeri kapatmamış belediye çalışanları mı? Yoksa hatalı sollama yapan servis şoförü mü? Tika basa dolu otobüste seyahat etmeye karar veren, kucaklarındaki çocuklarıyla beraber ölen anneler mi?

Tüm sorumlular 'sorumlu' olmadıklarını ilan ederken biz çocuk ölümlerinin başlıca sorumlusunu söyleyelim: Her şeyin piyasa ekonomisi tarafından belirlenmesi gerektiğini savunan IMF politikaları.

Özelleştirme öldürür

Lögar kapakları kapatılmaz. Belediye hizmetleri taşeronlaştırılmış, alt yapı hizmetleri özel şirketlere

devredilmiştir. Az sayıda işçiyi, kölelik koşullarında, düşük ücretle çalıştırdılar. İşçiler zamana karşı yarışır. Çünkü iş bir an bitirilmeli ve kamunun parası cebeye indirilmelidir. Hizmetin kalitesi ve toplumsal yararı önemli değildir. Onlar için önemli olan tek şey kârlarıdır. Ve çocuklar ölür. 45 kişilik otobüse 68 kişi bindirilir. Servis, okulun değil, para kazanmak isteyen bir şahsın malıdır. İkinci bir araç demek, onun için ek bir maliyettir. Ne olursa olsun maliyet yükselmemelidir, o yüzden insanlık dışı koşullarda da olsa tek bir otobüse binmelidirler. Servis aracı hızlı gitmelidir, hızlı dönmelidir. Ne de olsa her dakikası paradır. Ve çocuklar ölür.

Mahkemeler insan yaşamını para için hiçe sayarlara değil, inşaat işçilerine ceza verir. Medya, 'neden o kadar kalabalık bir otobüse binmeyi kabul ettin' diyerek ölen ya da yaralanan anneleri sorumlu tutar. Özel şirketler kamu yararına hiçbir dene-

time uğramaz, yaptıklarından sorumlu tutulmaz.

Kaza mı, cinayet mi?

Çocuklar trajik kazaların değil, sistemin kurbanları. Her şeyi özelleştirdiler, özelleştirilen hizmetlerin daha kalite olacağını iddia ederek. Her şeyi kuralızsızlaştırdılar, piyasa ekonomisi her şeyi düzeltir diyerek. Her şeyin alınıp satılabilir

olduğu bu dünyada ilk önce en savunmasız ve güçsüz olanlar, küçük çocuklar ölür.

Çocuk ölümlerini durdurmak istiyorsak IMF ve Dünya Bankası'nı kurtulmalıyız. Özelleştirmeleri durdurmalıyız.

Alt yapı hizmetleri, eğitim ve sağlık başta olmak üzere kamusal hizmetlerden özel şirketleri

kovmalıyız.

Vergilerimizin silaha değil, çocuklar ve tüm insanlar için yatırıma dönüşmesini sağlamalıyız. Kârı değil insanı merkeze alan bir dünyada çocuklar basit ve önlenebilir nedenlerden dolayı ölmeyecek. Çocuklar için güvenli ve sevgi dolu bir dünya istiyorsak kapitalizmden kurtulmalıyız. Hemde çok hızla.

Ama o patron...

Bir barda selpak satan küçük bir çocuğa "artık çık bakalım" diyen bir çalışan. Çocuk, belki bir iki tane daha satabilirim diye düşünüyor ki "ama bana o abi izin verdi" diyor, barın sahibini göstererek. Çalışan "onun yetkisi yok, hadi bakalım" diyor yeniden. Çocuk öyle bir yanıt veriyor ki bütün oturanlar susup şöyle bir çocuğa bakıyor: "Ama o patron, sen işçisin!"

Zaman zaman hareketin içinde, yapılan eylemlerin politik içeriğinin yeterince "devrimci" olmadığı tartışmaları yapılıyor. Kyoto protokolünü savunmanın "sıradan insanlara" yanlış fikirler anlatmak olduğunu söyleyenler, "Kyoto'yu İmzala" talebinin yeterli olmadığını savunuyor. "Medikomu Vermiyorum" kampanyasında, medikoları kapatmak isteyen sistemi yıkmak ve yerine sosyalizm önermek gibi anlayışlarla, kampanyanın eksik, hatalı, yanlış olduğunu söyleyenler de olabiliyor. Aynı anlayış, Irak savaşı başlarken, "biz her savaşa karşı değiliz; kapitalizmle savaşmaya- cak mıyız?" veya "Emperrryallissst" demedikçe savaşa karşı olmadıklarını belirtiyorlardı.

Bütün bu tartışmaları yapanlar, yeni hareketin rüzgarıyla artık yalnız kaldılar ve azlar. Yine de harekete yönelik bu anlayışların hepsinin özünde bir kibir var. Salak halk kitlelerine, akıllı devrimciler olarak müdahale etmek fikri var. Kitlelerin gücüne güvenmeyen, dahası önemsemeyen bir anlayış var. Oysa, kitleler bugün işgale karşı dururken ortak bir slogan altında birleşmenin, Kyoto'yu imzalatmanın bir adım olacağını, medikoyu vermemenin yeni liberal saldırılara karşı direnişin en önemli adımlarından biri olduğunu bu akıllı devrimcilerden daha çok biliyorlar.

Tıpkı o küçük çocuğun, küçük yaşında sınıfları basit de olsa görebilmesi gibi!

Ersin TEK

Türkiye çocuk ölümlerinde de ön sırada!

5 yaşın altındaki çocuklarının ölüm hızları, İtalya'da binde 4, Yunanistan, Fransa ve Almanya'da binde 5, İrlanda'da binde 9, Letonya'da binde 13, Sırbistan-Karadağ'da binde 14, Bulgaristan'da binde 15, Romanya'da binde 20. Türkiye'de bu oran binde 37! Türkiye, çocuk pornosunda birincilikten sonra çocuk ölümlerinde de liste başına doğru koşuyor.

Dünya çok zengin, basit hastalıkları önlemek için para yok!

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) 2006 raporlarına göre, çocuk ölümlerinin yüzde 73'ü önlenebilir altı ana hastalıktan kaynaklanıyor. Bu hastalıklar, 'zatürree, ishal, erken doğum, sıtma, kan enfeksiyonu ve doğum sırasındaki oksijen yetersizliği' olarak sıralanıyor.

Her yıl beş yaşından küçük çocuklar arasında 10.6 milyon ölüm mey-

dana geliyor. Ölen her 10 çocuktan yedisi bu altı hastalık nedeniyle hayatlarını kaybediyor.

Bunların yanı sıra, kızanıklık, tetanoz ve AIDS gibi hastalıklar da çocuklar arasında düşük oranda da olsa ölümlere neden oluyor. Gelişmekte olan ülkelerde doğum sırasında ölen bebeklerin oranı, Batı ülkelerinden 20 kat daha fazla.

Dünyada beş yaşın altındaki her 1000 çocuktan 297'si, yani neredeyse her üç çocuktan biri, gıda yetersizliği, hastalık ve bakımsızlık gibi nedenlerle ölüyor.

Tesadüfen hayatta kalan çocuklar ise fakirlikten yavaş yavaş ölüyor.

250 milyon çocuk çocukluğunu yaşayacağına, kölece koşullarda çalıştırılıp, sömürülüyor!

